

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 17. januarja 2013*

„Privilegiji in imunitete — Član Evropskega parlamenta — Sklep o odvzemu imunitete — Dejavnost, ki ni povezana z nalogami poslanca — Postopek odvzema imunitete — Sklep o zavrnitvi zaščite privilegijev in imunitete — Izguba pravnega interesa — Ustavitev postopka“

V združenih zadevah T-346/11 in T-347/11,

Bruno Gollnisch, stanujoč v Limonestu (Francija), ki ga zastopa G. Dubois, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopajo R. Passos, D. Moore in K. Zejdová, zastopniki,

tožena stranka,

zaradi razglasitve ničnosti sklepa o odvzemu imunitete tožeči stranki, ki ga je Parlament sprejel 10. maja 2011, in zahtevka za povračilo škode, ki jo je ta zato utrpela, na eni strani, ter razglasitve ničnosti sklepa o zavrnitvi zaščite imunitete tožeče stranke, ki ga je Parlament sprejel 10. maja 2011, in zahtevka za povračilo škode, ki jo je ta zato utrpela, na drugi strani.

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

v sestavi J. Azizi, predsednik, S. Frimodt Nielsen (poročevalec), sodnik, in M. Kančeva, sodnica,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. julija 2012

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Pravni okvir

Protokol o privilegijih in imunitetah

- 1 Člen 8 Protokola št. 7 o privilegijih in imunitetah Evropske unije (UL 2010, C 83, str. 266, v nadaljevanju: Protokol) določa:

„Zoper člana Evropskega parlamenta se ne sme začeti preiskava, ne sme biti priprt niti se zoper njega ne sme začeti sodni postopek zaradi mnenja ali glasu, ki ga je izrekel pri opravljanju svojih dolžnosti.“

- 2 Člen 9 Protokola določa:

„Med zasedanjem Evropskega parlamenta nje[govi] člani uživajo:

- (a) na ozemlju svoje države imunitete, priznane članom parlamenta te države,
- (b) na ozemlju vseh drugih držav članic imuniteto pred kakršnim koli priporom in sodnim postopkom.

Za člane velja imuniteta tudi medtem, ko potujejo do kraja zasedanja Evropskega parlamenta in nazaj.

Kadar je član zaloten pri storitvi kaznivega dejanja, sklicevanje na imuniteto ni mogoče in Evropskemu parlamentu ne preprečuje uresničevanja pravice do odvzema imunitete svojemu članu.“

Poslovník Parlamenta

- 3 Člen 3(6), drugi pododstavek, Poslovníka Evropskega parlamenta (v nadaljevanju: Poslovník), ki je bil večkrat spremenjen, v različici iz marca 2011 (UL L 116, str. 1), ki se v sporu uporablja *ratione temporis*, določa:

„Če pristojni organi držav članic začnejo postopek, ki ima lahko za posledico prenehanje mandata poslanca, jih predsednik prosi, naj ga o stanju postopka redno obveščajo. Zadevo posreduje [odboru, ki je pristojen za preverjanje veljavnosti mandatov poslancev]. Na predlog tega odbora lahko Parlament sprejme ustrezno stališče.“

- 4 Člen 5(1) Poslovníka določa:

„Poslanci uživajo privilegije in imunitete v skladu s Protokolom [...]“

- 5 Člen 6 Poslovníka določa:

„1. Parlament si pri izvajanju svojih pooblastil v zvezi s privilegiji in imunitetami predvsem prizadeva ohranjati integriteto kot demokratična zakonodajna skupščina in zagotoviti neodvisnost poslancev pri opravljanju njihovih nalog.

2. Vsaka zahteva za odvzem imunitete poslancu, ki jo na predsednika naslovi pristojni organ države članice, se razglasi v Parlamentu in posreduje pristojnemu odboru.

3. Vsaka zahteva za zaščito privilegijev in imunitet, ki jo na predsednika naslovi poslanec ali nekdanji poslanec, se razglasi v Parlamentu in posreduje pristojnemu odboru.

[...]

4. Kadar je poslancu odvzeta prostost ali mu je omejena svoboda gibanja z domnevnim kršenjem njegovih privilegijev in imunitet, lahko predsednik po posvetovanju s predsednikom in poročevalcem pristojnega odbora kot nujno zadevo poda pobudo za uveljavljanje privilegijev in imunitet tega poslanca. Predsednik sporoči svojo pobudo odboru in obvesti Parlament.“

6 Člen 7 Poslovnika določa:

„1. Pristojni odbor nemudoma in po vrstnem redu njihove vložitve preuči zahteve za odvzem ali zaščito imunitete in privilegijev.

2. Odbor predlaga obrazložen sklep, ki priporoča sprejetje ali zavrnitev zahteve za odvzem imunitete ali zahteve za zaščito imunitete in privilegijev.

3. Odbor lahko od zadevnega organa zahteva kakršno koli informacijo ali pojasnilo, ki se mu zdi potrebno za oblikovanje mnenja, ali je imuniteto treba odvzeti ali zaščititi. Zadevni poslanec ima možnost zagovora; predloži lahko vse dokumente ali druge pisne dokaze, ki se mu zdijo pomembni. Zastopa ga lahko drug poslanec.

[...]

6. V primerih zaščite imunitete ali privilegijev odbor preveri, ali okoliščine predstavljajo upravno ali kako drugo omejitev svobode gibanja poslancev pri potovanju v kraje zasedanja Parlamenta ali iz njih ali pri izražanju mnenja ali glasovanju v okviru izvrševanja mandata in ali sodijo v okvir člena [9] [Protokola], ki niso predmet nacionalne zakonodaje, ter predlaga, da se zadevni organ zaprosi, naj sprejme potrebne sklepe.

7. Odbor lahko poda obrazloženo mnenje o pristojnosti organa in dopustnosti zahteve, vendar se v nobenem primeru ne izreče niti o krivdi ali nekrivdi poslanca niti o tem, ali mnenja oziroma dejanja, ki so mu pripisana, upravičujejo kazenski pregon, četudi se pri obravnavi zahteve podrobno seznanj z dejstvi primera.

8. Poročilo odbora se uvrsti na začetek dnevnega reda prve seje po dnevu, ko je bilo predloženo. K predlogu oziroma predlogom sklepa ni mogoče vlagati predlogov sprememb.

Razprava je omejena na razloge, ki govorijo v prid posameznemu predlogu za odvzem ali priznanje imunitete oziroma za zaščito imunitete ali privilegija ali proti njemu.

Brez poseganja v člen 151 poslanec, čigar privilegiji ali imunitete so predmet primera, v razpravi nima besede.

O predlogu oziroma predlogih sklepa v poročilu se glasuje ob prvem glasovanju po razpravi.

Ko je Parlament zadevo obravnaval, se o vsakem predlogu v poročilu glasuje posamezno. Če je eden od predlogov zavrjen, se nasprotni sklep šteje za sprejet.

9. Sklep Parlamenta predsednik nemudoma sporoči zadevnemu poslancu in pristojnemu organu države članice skupaj s prošnjo, da ga obveščajo o razvoju dogodkov pri ustreznih postopkih in o vseh nadaljnjih sodnih odločbah. Ko predsednik te informacije prejme, jih Parlamentu posreduje na najprimernejši način, po potrebi po posvetovanju s pristojnim odborom.

[...]

11. Odbor obravnava te zadeve in vse prejete dokumente strogo zaupno.

[...]“

7 Člen 24 Poslovnika določa:

„1. Konferenco predsednikov sestavljajo predsednik Parlamenta in predsedniki političnih skupin. Predsednika politične skupine lahko zastopa član te skupine.

2. Predsednik Parlamenta povabi enega od samostojnih poslancev, da se udeležuje sej konference predsednikov, vendar nima pravice glasovanja.

[...]“

8 Člen 103(4) Poslovnika določa:

„Pristojni odbor zahteve glede postopkov v zvezi z imuniteto v skladu s členom 7 vedno obravnava brez navzočnosti javnosti.“

9 Člen 138 Poslovnika poleg tega določa:

„1. Vsak [...] nezakonodajni predlog resolucije, ki ga je odbor sprejel in je proti njemu glasovala manj kot desetina članov, se uvrsti na osnutek dnevnega reda Parlamenta za glasovanje brez predlogov sprememb.

O točki se nato glasuje z enim samim glasovanjem, razen če pred oblikovanjem končnega osnutka dnevnega reda politične skupine ali posamezni poslanci, ki skupaj predstavljajo desetino vseh poslancev, pisno zahtevajo, da se dopustijo spremembe k točki; v tem primeru predsednik določi rok za vložitev predlogov sprememb.

2. O točkah, uvrščenih na končni osnutek dnevnega reda za glasovanje brez predlogov sprememb, se tudi ne razpravlja, razen če Parlament pri sprejemanju dnevnega reda na začetku delnega zasedanja na predlog konference predsednikov, zahtevo politične skupine ali najmanj štiridesetih poslancev sklene drugače.

3. Konferenca predsednikov lahko pri oblikovanju končnega osnutka dnevnega reda delnega zasedanja predlaga, da se tudi druge točke obravnavajo brez predlogov sprememb ali razprave. Pri sprejemanju dnevnega reda Parlament ne sme sprejeti nobenega takega predloga, če temu pisno nasprotuje politična skupina ali najmanj štirideset poslancev vsaj eno uro pred začetkom delnega zasedanja.

[...]“

10 Člen 151(1) Poslovnika določa:

„1. Poslanec, ki zaprosi za besedo, da bi podal osebno izjavo, govori na koncu razprave o obravnavani točki dnevnega reda ali ob sprejemanju zapisnika seje, na katero se zaprosilo za besedo nanaša.

Poslanec ne sme govoriti o vsebinskih vprašanjih, ampak mora svojo izjavo omejiti na zavračanje pripomb, ki so bile izrečene med razpravo na njegov račun, ali mnenj, ki so mu jih pripisali, ali na popravljanje lastnih ugotovitev.“

Dejansko stanje

- 11 Tožeča stranka Bruno Gollnisch je poslanec Evropskega parlamenta in regionalni svetnik regije Rona-Alpe (Francija). Hkrati je predsednik skupine Nacionalna fronta (Front national) v regionalnem svetu regije Rona-Alpe.
- 12 Skupina Nacionalna fronta regije Rona-Alpe je 3. oktobra 2008 objavila sporočilo za javnost z naslovom „Afera popis‘ v regiji: upor hinavcev“.
- 13 V tem sporočilu je navedeno:

„Regija Rona-Alpe se je ostro odzvala na zahtevo obveščevalne službe v zvezi z morebitnimi zahtevami uradnikov nekrščanske vere po prilagoditvi delovnega časa iz verskih razlogov. Generalni direktor občinske uprave je za to zahtevo dejal, da je ‚v nasprotju z vsemi republikanskimi načeli, ki urejajo organizacijo in delovanje javne uprave v naši državi‘. [Q. (predsednik regionalnega sveta regije Rona-Alpe)] meni, da je ta preiskava že sama po sebi žaljiva. Vse lepo in prav, vendar pa to pomeni pozabiti aktualno dogajanje in imeti precej kratek spomin. To pomeni pozabiti aktualno dogajanje zato, ker zagotovo niso kristjani tisti, ki ‚praznujejo‘ konec ‚postnega obdobja‘ (podnevi, ponoči pa veselo nadoknadijo zamujeno) z razbijanjem, požiganjem in metanjem kamenja. To pomeni pozabiti aktualno dogajanje zato, ker občine Romans niso požgali kristjani. To pomeni imeti kratek spomin, saj so se za popis v javni upravi leta 1902 odločili z ‚republikanskim‘ namenom. To pomeni imeti kratek spomin, ker je bil takrat na oblasti ‚levi blok‘ na čelu z ‚očetom naroda Combesom‘ in Waldeck-Rousseaujem. To pomeni imeti kratek spomin, ker se je na popisnih listih prostozidarskih lož, ki so opravljale to nizkotno nalogo, veselo in zavestno navajalo, da ta in ta ‚živi v življenjski skupnosti z Arabko‘. Res je, da se je v tistem obdobju levica hotela boriti proti vsem veram! Danes pa je njen namen podpirati vdor v islama v našo domovino, ki uničuje našo kulturo in vrednote ter katerega raven strpnosti ter spoštovanja človekovih pravic in svoboščin lahko z lahkoto prepoznamo tam, kjer je na oblasti, tj. v Savdski Arabiji, Iranu, Sudanu, Afganistanu ... v naših predmestjih in kmalu povsod po državi, in to z blagoslovom lož in levice.“
- 14 Tožeča stranka je na tiskovni konferenci v Lyonu (Francija) 10. oktobra 2008 med drugim potrdila, da so to sporočilo sestavile osebe, pooblašcene za dajanje izjav v imenu izvoljenih predstavnikov politične skupine, ki ji predseduje v regionalnem svetu.
- 15 Francoski organi so 22. januarja 2009 na podlagi pritožbe, ki jo je vložila Mednarodna liga proti rasizmu in antisemitizmu (LICRA), sprožili sodno preiskavo zoper neznano osebo zaradi spodbujanja rasnega sovraštva.
- 16 Tožeča stranka je z dopisom z dne 9. junija 2010, naslovljenim na predsednika Parlamenta, od njega zahtevala, naj „odločno protestira pri francoskih organih“. V tem dopisu je tožeča stranka navedla, da je preiskovalni sodnik iz Lyona 4. junija 2010 policiji odredil, naj ji z namenom privedbe odvzame prostost. Pojasnila je, „da je s francosko ustavo (člen 26) in Protokolom o privilegijih in imunitetah iz leta 1965 (zdaj člen 9 Protokola št. 7, priloženega Pogodbi) ta prisilni ukrep prepovedan, če preiskovalni sodnik ni zahteval odvzema njene poslanske imunitete“.
- 17 Predsednik Parlamenta je 14. junija 2010 na plenarnem zasedanju razglasil, da je od tožeče stranke prejel zahtevo za zaščito imunitete in jo v skladu s členom 6(2) Poslovnika posredoval odboru za pravne zadeve.
- 18 Francoska ministrica za pravosodje je z dopisom z dne 25. oktobra 2010, ki ga je Parlament prejel 3. novembra 2010, predsedniku Parlamenta poslala zahtevo za odvzem poslanske imunitete tožeči stranki, na podlagi zahteve, ki jo je vložil državni tožilec pri Cour d’appel de Lyon 14. septembra 2010, zaradi nadaljevanja preiskave zoper tožečo stranko in zato da bi se omogočilo, da se ta po potrebi privede pred pristojno sodišče.

- 19 Predsednik Parlamenta je 24. novembra 2010 na plenarnem zasedanju razglasil, da je prejel zahtevo tožeče stranke za odvzem imunitete in jo v skladu s členom 6(2) Poslovnika posredoval odboru za pravne zadeve.
- 20 B. Rapkay je bil določen za poročevalca za oba spisa, ki se nanašata na tožečo stranko, to je na odvzem njene imunitete in na zaščito njene imunitete.
- 21 Odbor za pravne zadeve Parlamenta je 26. januarja 2011 zaslišal tožečo stranko v zvezi z zahtevama za zaščito in odvzem njene imunitete.
- 22 Odbor za pravne zadeve je 11. aprila 2011 sprejel predlog sklepa Parlamenta, v katerem je predlagal, naj se tožeči stranki imuniteta odvzame, in predlog sklepa, v katerem je predlagal, naj se ji zaščita imunitete zavrne.
- 23 Parlament je na plenarni seji 10. maja 2011 hkrati sklenil, da se tožeči stranki odvzame imuniteta in da se zaščita njene imunitete zavrne.
- 24 Sklep o odvzemu imunitete tožeči stranki je obrazložen tako:
- „A. Francoski državni tožilec je zahteval odvzem poslanske imunitete poslancu Parlamenta [...] Brunu Gollnischu, da bi se omogočila preiskava pritožbe o domnevnem spodbujanju rasnega sovraštva in po potrebi obravnava pred prvostopenjskim sodiščem, pritožbenim sodiščem in kasacijskim sodiščem Francoske republike.
- B. Zahteva za odvzem imunitete Brunu Gollnischu se nanaša na domnevno kaznivo dejanje spodbujanja rasnega sovraštva v sporočilu za javnost, ki ga je 3. oktobra 2008 objavila skupina Nacionalna fronta regije Rona-Alpe, Bruno Gollnisch pa je bil takrat njen predsednik.
- C. V skladu s členom 9 Protokola o privilegijah in imunitetah Evropske unije med zasedanji Evropskega parlamenta njegovi člani uživajo na ozemlju svoje države imunitete, priznane poslancem parlamenta te države. Ta določba Evropskemu parlamentu ne preprečuje uresničevanja pravice do odvzema imunitete svojemu poslancu.
- D. V skladu s členom 26 ustave Francoske republike se člana parlamenta zaradi kaznivega dejanja ali delikta ne sme aretirati ali mu kako drugače odvzeti ali omejiti prostosti brez dovoljenja kolegija predstavnškega telesa, katerega član je. To dovoljenje se ne zahteva če je bil zaloten pri kaznivem dejanju ali deliktu ali pravnomočno obsojen‘.
- E. V tem primeru Parlament ni našel dokaza, da gre za *fumus persecutionis*, torej dovolj utemeljen sum, da je bil postopek sprožen z namenom, da bi se škodovalo politični dejavnosti poslanca.
- F. Zahteva francoskih oblasti ne zadeva politične dejavnosti Bruna Gollnischa kot poslanca Parlamenta [...], ampak zadeva njegove povsem regionalne in lokalne dejavnosti regionalnega svetnika regije Rona-Alpe, pri čemer je mandat v tem svetu regije pridobil na neposrednih splošnih volitvah in je ločen od mandata poslanca v Parlamentu [...].
- G. Bruno Gollnisch je objavo sporočila za javnost s strani svoje politične skupine v regionalnem svetu regije Rona-Alpe, zaradi katerega je bila vložena zahteva za odvzem imunitete, upravičil s pojasnilom, da ga je napisala skupina iz regionalne Nacionalne fronte , v kateri je bila tudi oseba, ki je bila odgovorna za stike z mediji in je bila ‚pooblaščen za dajanje izjav v imenu skupine izvoljenih predstavnikov Nacionalne fronte‘. Uveljavljanje poslanske imunitete v takšnih okoliščinah bi pomenilo neupravičeno razširitev določb, katerih namen je preprečiti motnje v delovanju in neodvisnosti Parlamenta.
- ”

H. Ni naloga Parlamenta, temveč pristojnih sodnih organov, da odločijo, ob spoštovanju vseh demokratičnih jamstev, v kolikšni meri je bila kršena francoska zakonodaja o spodbujanju rasnega sovraštva in kakšne naj bodo pravne posledice.

I. Zato primerno, da se v tem primeru priporoči odvzem poslanske imunitete.

1. B. Gollnischu se odvzame imuniteta [...].“

25 Sklep o zavrnitvi zaščite imunitete tožeči stranki vsebuje enako obrazložitev kot sklep o odvzemu njene imunitete, razen, med drugim, točke I. obrazložitve in izreka sklepa o zavrnitvi zaščite imunitete, ki se glasita:

„I. [...] ker pa so v vmesnem času francoski organi uradno zahtevali odvzem njegove imunitete, da bi v prihodnosti lahko proti njemu uporabili takšne ukrepe, je v zvezi s tem zaščita imunitete Bruna Gollnischa postala brezpredmetna.

[...]

1. Glede na omenjena dejstva se imunitete in privilegijev Bruna Gollnischa ne zaščiti [...].“

Postopek in predlogi strank

26 Tožeča stranka je 7. julija 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbi, s katerima je zahtevala razglasitev ničnosti sklepov Parlamenta o odvzemu imunitete (zadeva T-346/11) in o zavrnitvi zaščite imunitete (zadeva T-347/11) ter dodelitev odškodnine za nepremoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpela.

27 Splošno sodišče (prvi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča stranki pozvalo, naj predložita nekatere dokumente, ter jim postavilo pisna vprašanja. Stranke so tej zahtevi ugodile.

28 S sklepom predsednika prvega senata Splošnega sodišča z dne 3. julija 2012 sta bili zadevi T-346/11 in T-347/11 v skladu s členom 50 Poslovnika združeni za pisni in ustni postopek ter izdajo sodbe.

29 Stranki sta na obravnavi 10. julija 2012 podali stališča in odgovorili na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

30 V zadevi T-346/11 tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- razglasi ničnost sklepa Parlamenta z dne 10. maja 2011 o odvzemu njene poslanske imunitete in o sprejetju poročila št. A7-0155/2011 B. Rapkaya;
- ji dodeli znesek 8 000 EUR kot odškodnino za njeno nepremoženjsko škodo;
- ji dodeli znesek 4 000 EUR za stroške svetovanja in priprave tožbe.

31 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrne kot neutemeljeno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

- 32 V zadevi T-347/11 tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- razglasi ničnost sklepa Parlamenta z dne 10. maja 2011 o zavrnitvi zaščite njene poslanske imunitete in o sprejetju poročila št. A7-0154/2011 B. Rapkaya;
 - ji dodeli znesek 8 000 EUR kot odškodnino za njeno nepremoženjsko škodo;
 - ji dodeli znesek 4 000 EUR za stroške svetovanja in priprave tožbe.
- 33 Parlament Splošnemu sodišču predlaga:
- naj tožbo zavrže kot nedopustno;
 - naj, podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - naj tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Uvodne ugotovitve

Poslanska imuniteta, ki jo določa Protokol

- 34 Najprej je treba poudariti, da poslanska imuniteta poslancev, kot je določena v členih 8 in 9 Protokola, obsega dve obliki varstva, ki sta navadno priznani poslancem nacionalnih parlamentov držav članic, in sicer imuniteto glede mnenj in glasov, danih pri opravljanju poslanskih dolžnosti, in poslansko nedotakljivost, ki načeloma obsega zaščito pred sodnimi postopki (sodbi Sodišča z dne 21. oktobra 2008 v združenih zadevah Marra, C-200/07 in C-201/07, ZOdl., str. I-7929, točka 24, in z dne 6. septembra 2011 v zadevi Patriciello, C-163/10, ZOdl., str. I-7565, točka 18).
- 35 Člen 8 Protokola, ki je posebna določba, se uporablja v vsakem sodnem postopku, za katerega evropski poslanec uživa imuniteto glede mnenj in glasov, podanih pri opravljanju poslanskih dolžnosti, je namenjen varstvu svobode izražanja in neodvisnosti poslancev Parlamenta, tako da preprečuje vse sodne postopke zaradi takšnih mnenj ali glasov (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 26).
- 36 Sodišče je poudarilo, da se člen 8 Protokola, glede na njegov cilj varstva svobode izražanja in neodvisnosti poslancev Parlamenta in glede na njegovo besedilo, ki poleg mnenj izrecno zajema tudi na glasove, ki jih oddajo poslanci, v glavnem nanaša na izjave, ki jih ti izrazijo v prostorih Parlamenta (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 29).
- 37 Vendar pa je Sodišče pojasnilo, da ni izključena možnost, da lahko tudi izjave poslancev zunaj teh prostorov pomenijo mnenje, izraženo pri opravljanju njihovih dolžnosti v smislu člena 8 Protokola, saj obstoj takega mnenja ni odvisen od tega, kje je bila izjava podana, temveč od narave in vsebine mnenja (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 30).
- 38 Ker se člen 8 Protokola nanaša na mnenja, ki jih izražajo evropski poslanci, je ozko povezan s svobodo izražanja. Svoboda izražanja, kot bistveni temelj demokratične in pluralne družbe, ki odraža vrednote, na katerih v skladu s členom 2 PEU temelji Unija, pa je temeljna pravica, ki jo zagotavlja člen 11 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2010, C 83, str. 389), ki ima na podlagi člena 6(1)

PEU enako pravno veljavnost kot pogodbi. To svoboščino določa tudi člen 10 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, ki je bila podpisana v Rimu 4. novembra 1950 (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 31).

- 39 Zato je treba šteti, da je treba pojem „mnenje“ v smislu člena 8 Protokola razumeti široko, tako da zajema besede ali izjave, ki po vsebini ustrezajo trditvam, ki odražajo subjektivno presojo (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 32).
- 40 Iz besedila člena 8 Protokola izhaja tudi, da mora mnenje, da bi zanj veljala imuniteta, poslanec Parlamenta izraziti „pri opravljanju svojih dolžnosti“, s čimer se zahteva povezava med izraženim mnenjem in parlamentarnimi dolžnostmi (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 33).
- 41 Glede izjav poslanca Parlamenta, ki so predmet kazenskega pregona v njegovi državi članici izvora, je treba ugotoviti, da se lahko zaradi imunitete iz člena 8 Protokola pravosodnim organom in nacionalnim sodiščem dokončno prepreči izvajanje njihovih pristojnosti v zvezi s pregonom in sankcioniranjem kaznivih ravnanj s ciljem, da se zagotovi spoštovanje javnega reda na njihovem ozemlju, hkrati pa se osebam, ki so bile zaradi teh izjav oškodovane, popolnoma onemogoči dostop do sodnega varstva, kar glede na primer vključuje tudi dostop do civilnih sodišč za uveljavljanje odškodnine za nastalo škodo (glej v tem smislu zgoraj v točki 34 navedeno sodbo Patriciello, točka 34).
- 42 Ob upoštevanju teh posledic je treba priznati, da mora biti povezava med izraženim mnenjem in parlamentarnimi dolžnostmi neposredna in očitna (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 35).
- 43 Poleg tega člen 9 Protokola določa, da poslanec Parlamenta uživa na ozemlju svoje države imunitete, priznane poslancem parlamenta te države.
- 44 Vsebina nedotakljivosti, določene v členu 9 Protokola, se presoja z napotitvijo na ustrezne nacionalne določbe (zgoraj v točki 34 navedena sodba Marra, točka 25, in zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 25) in se zato lahko spreminja glede na državo članico izvora poslanca Parlamenta.
- 45 Poleg tega lahko Parlament v skladu s členom 9, tretji odstavek, Protokola poslancu odvzame nedotakljivost, ne more pa mu odvzeti imunitete, določene v členu 8 Protokola (zgoraj v točki 34 navedena sodba Patriciello, točka 27).
- 46 Tako mora Parlament, če mu nacionalni organ pošlje zahtevo za odvzem imunitete, najprej preveriti, ali se lahko za dejansko stanje, ki je podlaga za zahtevo, uporabi člen 8 Protokola; v takem primeru imunitete ni mogoče odvzeti.
- 47 Če Parlament ugotovi, da se člen 8 ne uporablja, mora nato preveriti, ali poslanec Parlamenta v zvezi z očitanimi dejstvi uživa imuniteto, določeno v členu 9 Protokola, in če je tako, odločiti, ali mu bo imuniteto odzvel.

Razlikovanje med odvzemom in zaščito imunitete v smislu Protokola

- 48 Najprej je treba poudariti, da če je imuniteta poslanca Parlamenta izrecno določena v členu 9 Protokola, pa to ne velja za zaščito njegove imunitete, ki izhaja le iz člena 6(3) Poslovnika Parlamenta, v katerem ta pojem ni opredeljen.

- 49 Sodišče je v zvezi s členom 8 Protokola razsodilo, da je Poslovnik akt interne organizacije, ki ne more v prid Parlamenta vzpostavljati pristojnosti, ki niso izrecno priznane z normativnim aktom, v tem primeru s Protokolom, in da torej čeprav Parlament na prošnjo zadevnega poslanca na podlagi tega internega poslovnika sprejme odločitev o zaščiti imunitete, ta odločitev pomeni mnenje, ki pa nima zavezujočih učinkov za nacionalne sodne organe (zgoraj v točki 34 navedena sodba Marra, točka 39).
- 50 Poleg tega okoliščina, da pravo države članice določa postopek zaščite članov nacionalnega parlamenta, ki temu omogoča, da posreduje, če nacionalno sodišče ne prizna te imunitete, ne vključuje priznanja istih pooblastil Parlamentu glede njegovih poslancev, ki so iz te države, ker člen 8 Protokola ne določa izrecno take pristojnosti Parlamenta in ne napotuje na pravila nacionalnega prava (zgoraj v točki 34 navedena sodba Marra, točka 40).
- 51 Iz te sodne prakse izhaja, da je treba razlikovati med zaščito imunitete na podlagi člena 8 Protokola, ki določa absolutno imuniteto, katere vsebino določa le evropsko pravo in ki je Parlament ne more odvzeti, in na podlagi člena 9 Protokola, ki pa nasprotno v zvezi z vsebino in obsegom nedotakljivosti poslanca Parlamenta napotuje na pravila nacionalnega prava države članice izvora tega poslanca, to nedotakljivost pa lahko Parlament poleg tega po potrebi odvzame.
- 52 Ker nedotakljivost, določena v členu 9 Protokola, izhaja iz samega predpisa in jo poslancu lahko odvzame edino Parlament, je zaščita imunitete v okviru določb člena 9 Protokola mogoča le, če ni zahteve za odvzem imunitete poslancu in če je nedotakljivost, kot izhaja iz določb nacionalnega prava države članice izvora poslanca Parlamenta, ogrožena zlasti zaradi ukrepov policijskih ali sodnih organov države članice izvora zadevnega poslanca.
- 53 V takih okoliščinah lahko poslanec Parlamenta od tega zahteva zaščito imunitete, kot je to določeno v členu 6(3) Poslovnika Parlamenta.
- 54 Iz tega izhaja, da lahko Parlament o zahtevi za zaščito imunitete poslanca Parlamenta odloča le, če mu pristojni nacionalni organi niso poslali zahteve za odvzem te imunitete.
- 55 Zaščita imunitete je torej način posredovanja Parlamenta na zahtevo njegovega poslanca, kadar nacionalni organi kršijo ali nameravajo kršiti imuniteto enega od njegovih članov.
- 56 Nasprotno pa mora Parlament, če nacionalni organi zahtevajo odvzem imunitete, odločiti, ali bo imuniteto odvil ali ne. V takem primeru zaščita imunitete nima več smisla, ker Parlament ali odvzame imuniteto in njena zaščita ni več mogoča ali pa zavrne odvzem te imunitete in zaščita ni potrebna, ker so nacionalni organi obveščeni, da je Parlament njihovo zahtevo za odvzem imunitete zavrnil in da torej imuniteta preprečuje ukrepe, ki bi jih lahko ti sprejeli ali hoteli sprejeti.
- 57 Zato je zaščita imunitete brezpredmetna, kadar odvzem imunitete zahtevajo nacionalni organi. Parlament ni več dolžan ukrepati na lastno pobudo, iz razloga da ni uradne zahteve pristojnih organov države članice, ampak mora, nasprotno, sprejeti odločitev in se tako odzvati na tako zahtevo.

Izvajanje pravice do pravnega sredstva in obseg nadzora Splošnega sodišča v tem okviru

- 58 Čeprav so privilegiji in imunitete, ki so v Uniji priznani s Protokolom, funkcionalni, ker je njihov namen preprečiti oviranje delovanja in neodvisnosti Unije, ostane dejstvo, da so bili izrecno podeljeni članom Parlamenta ter uradnikom in drugim uslužbencem institucij Unije. To, da so privilegiji in imunitete določeni v javnem interesu Unije, utemljuje pristojnost, dano institucijam, da odvzamejo imuniteto, če je to potrebno, vendar ne pomeni, da so ti privilegiji in imunitete dodeljeni izključno Uniji, ne pa tudi njenim uradnikom, drugim uslužbencem in članom Parlamenta. Protokol torej

ustvarja subjektivno pravico zadevnih oseb, katere upoštevanje je zagotovljeno s sistemom pravnih sredstev, določenih s Pogodbo (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 19. marca 2010 v zadevi Gollnisch proti Parlamentu, T-42/06, ZOdl., str. II-1135, točka 94 in navedena sodna praksa).

- 59 Parlamentu je treba priznati široko diskrecijsko pravico glede usmeritve odločitve v zvezi z zahtevo za odvzem ali zaščito imunitete, saj je taka odločitev politična (glej v tem smislu zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Gollnisch proti Parlamentu, točka 101).
- 60 Izvajanje tega pooblastila pa kljub vsemu ni izvzeto iz vsakega sodnega nadzora. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da mora v okviru tega nadzora sodišče Unije preveriti, ali so bila spoštovana pravila postopka, ali je institucija pravilno ugotovila dejansko stanje in ali je pri presoji tega dejanskega stanja prišlo do očitne napake ali do zlorabe pooblastil (glej po analogiji sodbi Sodišča z dne 25. januarja 1979 v zadevi Racke, C-98/78, Recueil, str. 69, točka 5, in z dne 22. oktobra 1991 v zadevi Nölle, C-16/90, Recueil, str. I-5163, točka 12).
- 61 Opozoriti je treba, da je treba za potrebe tega preizkusa očitek zoper obrazložitev poročila odbora za pravne zadeve šteti za očitek, usmerjen zoper obrazložitev sklepa o odvzemu imunitete (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 15. oktobra 2008 v zadevi Mote proti Parlamentu, T-345/05, ZOdl., str. II-2849, točka 59, in zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Gollnisch proti Parlamentu, točka 98).
- 62 To tožbo je treba preučiti glede na zgornje ugotovitve.

Ničnostna tožba v zadevi T-346/11 v zvezi z odvzemom imunitete tožeči stranki

- 63 Tožeča stranka v podporo svoji ničnostni tožbi navaja šest tožbenih razlogov.
- 64 Prvič, kršitev člena 9 Protokola, drugič, neupoštevanje „ustaljene prakse“ odbora za pravne zadeve Parlamenta, tretjič, kršitev načel pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo, četrtrič, poseganje v neodvisnost poslanca, petič, kršitev določb člena 3(4), drugi pododstavek, Poslovnika v zvezi s postopkom, ki lahko privede do odstavitve poslanca, in šestič, kršitev načela kontradiktornosti in pravice tožeče stranke do obrambe.
- 65 Najprej je treba skupaj preučiti prvi in četrti tožbeni razlog.

Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 9 Protokola in četrti tožbeni razlog: poseganje v neodvisnost poslanca

- 66 Tožeča stranka v podporo prvemu tožbenemu razlogu trdi, da je Parlament z odvzemom njene imunitete z obrazložitvijo, da naj bi bili izjave in mnenja iz spornega sporočila za javnost izrečeni zunaj okvira njene dejavnosti poslanca Parlamenta, napačno uporabil pravo. Meni, da je treba zaščititi svobodo politične razprave in svobodo izražanja poslanca, pa naj se uporabljata v strogem okviru Parlamenta ali ne, in da bi zato morali njeno imuniteto zaščititi, ne pa ji je odvzeti. Meni namreč, da se člen 9 Protokola nanaša na vsa dejanja, storjena zunaj okvira opravljanja poslanske dejavnosti v ožjem pomenu dejanja znotraj tega okvira pa so krita z imuniteto, ki jo določa člen 8 Protokola. Zato naj bi Parlament kršil člen 9 Protokola.
- 67 Tožeča stranka v podporo četrtemu tožbenemu razlogu poleg tega trdi, da Parlament ne more odvzeti njene imunitete z ugotovitvijo, da svobode izražanja ni uresničevala pri izvajanju nalog poslanca Parlamenta. Trdi, da iz predhodne prakse Parlamenta nikjer ne izhaja obveznost evropskega poslanca, da se mora sklicevati na to funkcijo, da bi bil lahko upravičen do privilegijev in imunitet, vezanih na njegov mandat, kadar se izraža zunaj običajnih delovnih prostorov parlamenta.

- 68 Tožeča stranka meni, da je bila s tem kršena svoboda politične razprave, kar je kršitev člena 6(1) Poslovnika.
- 69 Parlament izpodbija te trditve.
- 70 Opozoriti je treba, da je Parlament preučil zahtevo za odvzem imunitete tožeči stranki samo z vidika člena 9 Protokola, kar je razvidno iz obrazložitve v poročilu odbora za pravne zadeve in iz sklepa o odvzemu njene imunitete.
- 71 Tožeča stranka poleg tega v svojih dopisih priznava, da je Parlament upravičeno menil, da je treba zahtevo za odvzem njene imunitete preučiti le z vidika člena 9 Protokola.
- 72 Poleg tega je tožeča stranka na obravnavi potrdila, da meni, da se v obravnavani zadevi člen 8 Protokola ne uporablja.
- 73 Stranki se torej strinjata, da je treba zahtevo za odvzem imunitete tožeči stranki preučiti z vidika določb člena 9 Protokola.
- 74 V tem smislu je treba pojasniti, da se v obravnavani zadevi izjave iz spornega sporočila za javnost, očitane tožeči stranki, nanašajo na način, kako sta se predsednik in generalni direktor uprave regionalnega sveta regije Rona-Alpe odzvala na zahtevo obveščevalne službe za pridobitev informacij o nekaterih uslužbencih.
- 75 Ni sporno, da je te izjave sestavil tiskovni predstavnik skupine Nacionalna fronta iz regionalnega sveta regije Rona-Alpe, politične skupine, ki ji predseduje tožeča stranka, ki je tudi izvoljeni član tega sveta.
- 76 Prav tako ni sporno, da je tožeča stranka na tiskovni konferenci v Lyonu 10. oktobra 2008 potrdila, da so to sporočilo sestavile osebe, pooblašcene za dajanje izjav v imenu izvoljenih predstavnikov zadevne politične skupine v regionalnem svetu.
- 77 Ugotoviti je torej treba, da so ta dejstva neposredno povezana z nalogami, ki jih tožeča stranka opravlja kot član regionalnega sveta in predsednik skupine Nacionalna fronta v regionalnem svetu regije Rona-Alpe. Kot izhaja iz dokumentov iz spisa v zadevi, zlasti iz prilog A6, A8 in A10 k tožbi in Priloge B2 k odgovoru na tožbo, jo francoski organi preganjajo prav v tej vlogi.
- 78 Zato ni povezave med spornimi izjavami, očitanimi tožeči stranki, in njenimi nalogami poslanca Parlamenta, še manj pa neposredne in očitne povezave med spornimi izjavami in funkcijo poslanca Parlamenta, s katero bi bilo mogoče upravičiti uporabo člena 8 Protokola, kot ga razlaga Sodišče (glej točko 42 zgoraj).
- 79 Zato je Parlament upravičeno menil, da je treba zahtevo za odvzem imunitete tožeči stranki preučiti le z vidika člena 9 Protokola, in ne z vidika člena 8 tega protokola.
- 80 Tožeča stranka v skladu s členom 9 Protokola na francoskem ozemlju uživa imunitete, priznane članom parlamenta te države, ki so določene v členu 26 francoske ustave.
- 81 Tožeča stranka v obravnavani zadevi Parlamentu očita, da ji je odvzel imuniteto z obrazložitvijo, da so bile sporne izjave, za katere se ji pripisuje odgovornost, izrečene zunaj okvira njene dejavnosti kot poslanca Parlamenta, medtem ko sama meni, da se člen 9 Protokola nanaša na vsa dejanja, storjena zunaj opravljanja parlamentarne dejavnosti v ožjem pomenu ter je njegov namen zaščititi svobodo politične razprave in svobodo izražanja poslanca ne glede na to, ali se uveljavljata v strogem okviru Evropskega parlamenta.

82 Opozoriti je treba, da člen 26 francoske ustave določa:

„Člana parlamenta se ne sme preganjati, aretirati, pridržati ali obsoditi zaradi mnenja ali glasu, ki ga je izrekel pri opravljanju svojih nalog.

Člana parlamenta se zaradi kaznivega dejanja ali delikta ne sme aretirati ali mu kako drugače odvzeti ali omejiti prostosti brez dovoljenja kolegija predstavniškega telesa, katerega član je. To dovoljenje se ne zahteva če je bil zaloten pri kaznivem dejanju ali deliktu ali pravnomočno obsojen.

Zaporna kazen, ukrepi za odvzem ali omejitev prostosti ali pregon poslanca se za čas zasedanja prekinejo, če skupščina, katere član je, to zahteva.

[...]“

83 Čeprav tožeča stranka ne pojasnjuje, ali meni, da se zanjo uporabljata imuniteta in nedotakljivost v skladu s temi določbami, pa je treba vseeno šteti, da s svojo utemeljitvijo v bistvu zahteva upravičenost do imunitete, določene v členu 26, prvi odstavek, francoske ustave, ker meni, da se je ne sme preganjati oziroma se ji ne sme soditi zaradi mnenj, ki jih je izrekla pri opravljanju svojih nalog.

84 Da bi bilo torej mogoče uporabiti določbe člena 26, prvi odstavek, francoske ustave, je nujno, da je član Parlamenta, enako kot pri uporabi člena 8 Protokola, mnenja izrekel pri opravljanju svojih nalog poslanca Parlamenta, saj je v tej funkciji, preko člena 9 Protokola, upravičen do imunitete, ki jo priznava francoska ustava.

85 Vendar pa je treba ugotoviti, da v obravnavanem primeru to ni tako (glej točke od 74 do 78 zgoraj).

86 Iz tega izhaja, da Parlament ni napačno uporabil prava, s tem ko je navedel:

„[z]ahteva francoskih oblasti ne zadeva politične dejavnosti [tožeče stranke] kot poslanca Parlamenta [...], ampak zadeva [njene] povsem regionalne in lokalne dejavnosti regionalnega svetnika regije Rona-Alpe, pri čemer je mandat v tem svetu regije pridobil na neposrednih splošnih volitvah in je ločen od mandata poslanca v Parlamentu [...]“

87 Iz tega je mogoče sklepati tudi, da ni pomembno, ali se je poslanec Parlamenta pri izrekanju spornih izjav skliceval na svojo funkcijo, saj se to ne upošteva pri ugotavljanju, ali so bile navedene izjave izrečene pri opravljanju njegove funkcije.

88 Nazadnje, če bi tožeča stranka v utemeljitvi navedla, da je tako ravnala ne pri opravljanju svojih nalog poslanca Parlamenta, ampak samo v okviru svojih političnih dejavnosti, ki jih ima lahko vsak član Parlamenta poleg navedenih nalog, in da se zato v obravnavani zadevi ne uporablja člen 26, prvi odstavek, francoske ustave, ampak njen člen 26, drugi in tretji odstavek, bi bilo treba ugotoviti, da je v skladu s členom 26, tretji odstavek, francoske ustave pregon mogoč, razen če Parlament temu nasprotuje, kar pomeni, da se za pregon ne zahteva odvzem poslančeve nedotakljivosti.

89 Po potrebi je poleg tega treba opozoriti, da člen 9 Protokola izrecno določa možnost, da Parlament odvzame imuniteto, ki jo na podlagi te določbe lahko ima poslanec Parlamenta.

90 Zato Parlamentu ni mogoče očitati, da je glede na okoliščine obravnavane zadeve in glede na zahtevo francoske ministrice za pravosodje, da se tožeči stranki odvzame imuniteto, ki izhaja iz Protokola, menil, da je smiselno francoskim sodnim organom omogočiti nadaljevanje preiskave.

91 Na koncu, v delu v katerem tožeča stranka navaja, da bi ji v takem primeru Parlament lahko odvzel imuniteto, vendar naj tega navadno glede na predhodno prakso odločanja ne bi počel, se ta utemeljitev v bistvu prekriva z utemeljitvijo v podporo drugemu in tretjemu tožbenemu razlogu in bo preučena v okviru teh tožbenih razlogov.

92 Zato je treba prvi in četrti tožbeni razlog zavrni.

Drugi in tretji tožbeni razlog: kršitev „ustaljene sodne prakse“ odbora za pravne zadeve Parlamenta glede svobode govora in *fumus persecutionis* na eni strani ter kršitev načel pravne varnosti, varstva zaupanja v pravo in enakega obravnavanja na drugi strani

93 Tožeča stranka v podporo drugemu tožbenemu razlogu trdi, da lahko Parlament oblikuje svoja načela in tako med drugim pri poslanski imuniteti ustvarja „sodno prakso“, ki obvezuje druge institucije.

94 Razprave Parlamenta o zahtevah za odvzem imunitete, ki so mu bile v preteklosti predložene, so mu dejansko omogočile oblikovati splošna načela, določena v resoluciji, ki jo je Parlament sprejel na zasedanju 10. marca 1987 (UL C 99, str. 44) na podlagi poročila gospoda Donneza, s katerim je bil končan posvetovalni parlamentarni postopek o osnutku protokola o spremembi Protokola o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti v zvezi s člani Parlamenta (A2-121/86).

95 Parlament naj bi tako določil načela, ki so namenjena zaščiti pravic parlamentarnih poslancev, iz katerih izhaja da se v veliki večini primerov zavrne odvzem imunitete, med drugim kadar gre za zaščito njihove svobode izražanja in še posebej, kadar pregon zoper njih sprožijo njihovi politični nasprotniki ali izvršilna oblast.

96 Načela, določena v okviru te „ustaljene sodne prakse“, naj bi bila povzeta v dokumentu odbora za pravne zadeve in notranji trg Evropskega parlamenta z naslovom „Sporočilo članom št. 11/2003“ z dne 6. junija 2003 (v nadaljevanju: Sporočilo št. 11/2003).

97 Tožeča stranka trdi, da očitane izjave nedvomno spadajo v okvir njene vloge predstavnika politične stranke, ki ji pripada, in predsednika regionalne poslanske skupine te stranke, čeprav je tudi poslanec te stranke v Parlamentu. Meni, da je iz tega mogoče sklepati, da ji ni mogoče odreči možnosti, da se njene izjave opredelijo kot neposredno povezane z njeno politično dejavnostjo. Zato trdi, da je mnenje odbora za pravne zadeve, da so bile navedene izjave izrečene zunaj opravljanja njenih nalog poslanca Parlamenta, očitno nedobroverno.

98 Zato naj bi iz tega izhajala ne samo kršitev načela svobode izražanja zgoraj navedenih poslancev, ampak tudi načela *fumus persecutionis*, saj kazenski postopek izhaja iz zasebne tožbe, ki jo je vložila Mednarodna liga proti rasizmu in antisemitizmu, na čelu katere so bili in so še vedno javno izraženi politični nasprotniki tožeče stranke na lokalni in regionalni ravni ter v Parlamentu.

99 Tožeča stranka v bistvu meni, da ravnanje francoskih organov in zlasti sodnih organov kaže tudi na obstoj takega *fumus persecutionis*.

100 Tožeča stranka tako meni, da je v takem položaju namen načel, ki jih je določil Parlament, poslanca zaščititi pred odvzemom imunitete.

101 Nazadnje, tožeča stranka v podporo tretjemu tožbenemu razlogu v bistvu trdi, da je Parlament po eni strani s kršitvijo načel in „sodne prakse“, ki jo je opredelil na področju svobode izražanja in *fumus persecutionis*, kršil načeli pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo, po drugi strani pa je z odvzemom njene imunitete in oddaljevanjem od svoje „sodne prakse“ kršil tudi načelo enakega obravnavanja, ki ga je treba spoštovati pri poslancih Parlamenta.

102 Parlament izpodbija te trditve.

103 Ker tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga v bistvu trdi, da je Parlament kršil „ustaljeno sodno prakso“ v zvezi z imuniteto, kot izhaja iz Sporočila št. 11/2003, v okviru tretjega tožbenega razloga pa, da bi iz kršitve te prakse izhajala kršitev načel pravne varnosti, varstva zaupanja v pravo in enakega obravnavanja, je treba najprej preučiti pravno naravo Sporočila št. 11/2003.

– Pravna narava Sporočila št. 11/2003 in nadzor Splošnega sodišča

104 Najprej je treba upoštevati Sporočilo št. 11/2003, v katerem je navedeno to:

„Sekretariat [odbora za pravne zadeve in notranji trg] je dokument v prilogi sestavil na zahtevo odbora. Opredelil je primere, v katerih so bile Parlamentu od leta 1979 predložene zahteve za odvzem imunitete v zadevah, povezanih z izražanjem mnenja, in poskusil izluščiti skupna načela ob upoštevanju končnega glasovanja na plenarnem zasedanju.

[...]

Čeprav se člen [9], prvi odstavek, (a) [...] [p]rotokola nanaša na imunitete, priznane članom zadevnega nacionalnega parlamenta, pa Parlament [...] lahko oblikuje svoja načela in tako ustvarja nekakšno ‚sodno prakso‘.

[...]

Načela ali sodna praksa, komentirana zgoraj, bi morali imeti za posledico dosleden koncept imunitete evropskih poslancev, ki bi moral biti načeloma neodvisen od različnih praks, ki veljajo v nacionalnih parlamentih [...] [Ob upoštevanju], da se je preučilo, ali imuniteta obstaja v okviru nacionalne zakonodaje, Parlament [...] uporablja ustaljena načela pri odločanju o odvzemu imunitete.

[...]

Načelo št. 2 je temeljno načelo, ki določa, da če spadajo dejanja, za katera je poslanec obtožen, v okvir njegove politične dejavnosti ali so z njo neposredno povezana, se mu imuniteta ne odvzame.

Za izrekanje mnenj, ki spadajo v politično dejavnost poslanca, šteje izražanje (tudi mnenja z govorniškega odra nacionalnega parlamenta), javnih shodih, v političnih publikacijah, tisku, knjigah, na televiziji, ob podpisu političnega traktata in tudi na sodišču [...] Parlament je celo zavrnil odvzem imunitete v zvezi s stranskimi obtožbami, kadar je bila glavna obtožba povezana z izražanjem političnega mnenja.

Kar je bilo domnevno izrečeno ali napisano, je večinoma brez pomena, še zlasti, če je izražanje mnenja povezano z drugim politikom ali predmetom politične razprave. To pa je lahko predmet nasprotovanja, in sicer

[...]

3. je v poročilih pogosto navedeno, da izražanje mnenj ne more pomeniti spodbujanja k sovraštvu, obrekovanja ali kršitve temeljnih človekovih pravic oziroma poseganja v čast ali ugled skupin ali posameznikov. Vendar pa je treba reči, da je bil pristop Parlamenta, kar zadeva izražanje mnenj na političnem prizorišču, vedno zelo liberalen, ob ugotovitvi, da je na političnem prizorišču pogosto težko razlikovati med polemiko in obrekovanjem.

[...]

Pojem *fumus persecutionis*, to je sum, da so se sodni postopki zoper poslanca začeli z namenom škodovati njegovim političnim dejavnostim, če se je na primer preiskava začela na podlagi anonimnih ovadb ali če je od izjav do vložitve zahteve preteklo veliko časa. Če na primer odškodninski postopek zaradi obrekovanja začne politični nasprotnik, potem ob pomanjkanju nasprotnih dokazov imuniteta ne bo odvzeta, saj velja, da se s postopkom poskuša škodovati poslancu, ne pa pridobiti povračilo škode. Za *fumus persecutionis* je zlasti mogoče šteti, če se sodni pregon v zvezi s preteklimi dejstvi začne med volilno kampanjo, da bi obtoženca prikazali v slabi luči itd.

Načelo št. 3: kadar postopek začne politični nasprotnik, ob pomanjkanju nasprotnih dokazov imuniteta ne bo odvzeta, saj velja, da se s postopkom poskuša škodovati zadevnemu poslancu, ne pa pridobiti povračilo škode. Podobno se imuniteta poslancu ne odvzame, če je sodni postopek sprožen v okoliščinah, ki bi lahko navajale na misel, da je do postopka prišlo izključno z namenom škodovati zadevnemu poslancu.

[...]

- 105 Priznati je treba, da Parlament upravičeno trdi, da dokument, ki ga je sestavil sekretariat odbora za pravne zadeve in notranji trg, ni akt Parlamenta in je le povzetek predhodne prakse odločanja tega odbora na zadevnem področju.
- 106 Opozoriti je treba, da je v skladu z ustaljeno prakso možnost sklicevanja na načelo varstva zaupanja v pravo dana vsakemu posamezniku, ki je v položaju, iz katerega izhaja, da je pri njem uprava Unije ustvarila legitimno pričakovanje s tem, da mu je dala jasna jamstva (sodba Sodišča z dne 15. julija 2004 v združenih zadevah Di Lenardo in Dilexport, C-37/02 in C-38/02, ZOdl., str. I-6911, točka 70, in sodba Splošnega sodišča z dne 17. decembra 1998 v zadevi Embassy Limousines & Services proti Parlamentu, T-203/96, Recueil, str. II-4239, točka 74). Taka jamstva so sestavljena iz natančnih, brezpogojnih in skladnih informacij, ne glede na obliko, v kateri so sporočena, ter izhajajo iz dovoljenih in zanesljivih virov (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 25. maja 2000 v zadevi Kögler proti Sodišču, C-82/98 P, Recueil, str. I-3855, točka 33, in sodbo Splošnega sodišča z dne 18. oktobra 2011 v zadevi Purvis proti Parlamentu, T-439/09, ZOdl., str. II-7231, točka 69). Nasprotno pa se ne more nihče sklicevati na kršitev tega načela brez natančnih jamstev, ki bi mu jih zagotovila uprava (sodbi Sodišča z dne 24. novembra 2005 v zadevi Nemčija proti Komisiji, C-506/03, neobjavljena v ZOdl., točka 58, in z dne 22. junija 2006 v združenih zadevah Belgija in Forum 187 proti Komisiji, C-182/03 in C-217/03, ZOdl., str. I-5479, točka 147). Poleg tega lahko varstvo zaupanja v pravo utemeljijo le jamstva, skladna z veljavnimi predpisi (sodbi Splošnega sodišča z dne 30. junija 2005 v zadevi Branco proti Komisiji, T-347/03, ZOdl., str. II-2555, točka 102, in z dne 23. februarja 2006 v zadevi Cementbouw Handel & Industrie proti Komisiji, T-282/02, ZOdl., str. II-319, točka 77).
- 107 Ker Sporočilo št. 11/2003 ni akt Parlamenta, ampak je le povzetek predhodne prakse odločanja odbora za pravne zadeve in notranji trg, ki ga je sestavil generalni sekretariat Parlamenta, da bi poslance Parlamenta seznanil s to prakso odločanja, in ker zato tak dokument ne more zavezovati Parlamenta, iz tega izhaja, da ne vsebuje natančnih, brezpogojnih in skladnih informacij, ki bi izhajale iz Parlamenta in bi lahko pomenile njegova natančna jamstva, na podlagi katerih bi si poslanci Parlamenta lahko ustvarili legitimna pričakovanja.
- 108 Iz tega je mogoče sklepati, da se tožeča stranka nikakor ne more sklicevati, da je Parlament kršil načelo varstva zaupanja v pravo, ker se je oddaljil od dokumenta, ki ni njegov akt.
- 109 Vseeno je treba opozoriti, da morajo institucije svoje pristojnosti izvajati v skladu s splošnimi načeli prava Unije, kot sta načeli enakega obravnavanja in dobrega upravljanja, ter z vidika teh načel upoštevati odločbe, ki so že bile sprejete o podobnih zahtevah, posebno pozornost pa nameniti vprašanju, ali je treba odločiti v enakem smislu. Poleg tega morata biti načeli enakega obravnavanja in

dobrega upravljanja usklajeni s spoštovanjem zakonitosti (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 10. marca 2011 v zadevi Agencja Wydawnicza Technopol proti UUNT, C-51/10 P, ZOdl., I-1541, točke od 73 do 75 in navedena sodna praksa).

- 110 V zvezi s tem je treba opozoriti, da načelo enakega obravnavanja zlasti nasprotuje temu, da bi se primerljivi položaji obravnavali različno, če tako obravnavanje ni objektivno utemeljeno (glej sodbi Sodišča z dne 16. decembra 2008 v zadevi Arcelor Atlantique in Lorraine in drugi, C-127/07, ZOdl., str. I-9895, točka 23, in z dne 14. oktobra 2010 v zadevi Nuova Agricast in Cofra proti Komisiji, C-67/09 P, ZOdl., str. I-9811, točka 78 in navedena sodna praksa).
- 111 Iz ustaljene sodne prakse tudi izhaja, da je med jamstvi, zagotovljenimi s pravnim redom Unije v upravnih postopkih, tudi načelo dobrega upravljanja, ki zajema obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne elemente posamezne zadeve (sodbi Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14, in z dne 29. marca 2012 v zadevi Komisija proti Estoniji, C-505/09 P, točka 95).
- 112 Zato je treba šteti, da se želi tožeča stranka s tožbenim razlogom, ki se nanaša na „ustaljeno sodno prakso“ Parlamenta v zvezi z imuniteto, sklicevati na kršitev načel dobrega upravljanja in enakega obravnavanja.
- 113 Če Sporočilo št. 11/2003 vsebuje dovolj natančne navedbe o pristopu, ki ga lahko člani Parlamenta od tega parlamenta pričakujejo, kadar mora odločiti o imuniteti poslanca, zlasti glede svobode izražanja in *fumus persecutionis*, je treba šteti, da se Parlament od tega lahko oddalji le, če to zadostno obrazloži.
- 114 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter jasno in nedvoumno izražati sklepanje institucije, ki je sprejela akt, tako da se lahko zainteresirane stranke seznanijo z razlogi za sprejetje ukrepa in lahko pristojno sodišče izvaja nadzor. Zahtevo glede obrazložitve je treba presoditi glede na okoliščine konkretnega primera, med drugim glede na vsebino akta, vrsto navedenih razlogov in interesa naslovnikov ali drugih oseb, na katere se akt neposredno in posamično nanaša, za pridobitev pojasnil. Ni treba, da so v obrazložitvi navedeni vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, saj je treba vprašanje, ali obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, presoditi ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov kontekst in glede na vsa pravna pravila, ki urejajo sporno zadevo (sodbe Sodišča z dne 2. aprila 1998 v zadevi Komisija proti Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 63; z dne 30. septembra 2003 v zadevi Nemčija proti Komisiji, C-301/96, Recueil, str. I-9919, točka 87, in z dne 22. junija 2004 v zadevi Portugalska proti Komisiji, C-42/01, ZOdl., str. I-6079, točka 66).
- 115 Nazadnje v zvezi z načelom pravne varnosti iz sodne prakse izhaja, da je to eno od temeljnih načel prava Unije, ki zahteva zlasti, da so predpisi jasni in natančni, da se posamezniki lahko nedvoumno seznanijo s svojimi pravicami in obveznostmi ter v skladu s tem ukrepajo. Če pa je s predpisom povezana neka stopnja negotovosti v zvezi z njegovim pomenom in obsegom, je treba preučiti, ali je zadevni pravni akt tako nejasen, da posamezniki ne morejo z zadostno gotovostjo odpraviti morebitnih dvomov v zvezi z obsegom ali pomenom tega predpisa (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 14. aprila 2005 v zadevi Belgija proti Komisiji, C-110/03, ZOdl., str. I-2801, točki 30 in 31).

– Izpodbijani akt

- 116 Tožeča stranka v podporo drugemu tožbenemu razlogu navaja, da je Parlament kršil svojo predhodno prakso odločanja v zvezi s presojo primerov, ki zadevajo svobodo izražanja poslancev in pri katerih obstaja *fumus persecutionis*.

- 117 Najprej, kar zadeva svobodo izražanja, v skladu s Sporočilom št. 11/2003 iz prakse odločanja Parlamenta izhaja, da je poslancu mogoče odvzeti imuniteto, zlasti če gre pri očitanih dejanjih za napeljevanje k rasnemu sovraštvu.
- 118 Ugotoviti je treba, da so v obravnavani zadevi pristojni organi to opredelitev dejstev poudarili v točkah A in B obrazložitve izpodbijanega akta:
- „A. Francoski državni tožilec je zahteval odvzem poslanske imunitete [tožeči stranki] poslancu Parlamenta [...], da bi se omogočila preiskava pritožbe o domnevnem spodbujanju rasnega sovraštva in po potrebi obravnava pred prvostopenjskim sodiščem, pritožbenim sodiščem in kasacijskim sodiščem Francoske republike.
- B. Zahteva za odvzem imunitete [tožeči stranki] se nanaša na domnevno kaznivo dejanje spodbujanja rasnega sovraštva v sporočilu za javnost, ki ga je 3. oktobra 2008 objavila skupina Nacionalna fronta regije Rona-Alpe, [tožeča stranka] pa je bil takrat njen predsednik“.
- 119 Kar pa zadeva *fumus persecutionis*, je treba ugotoviti, da sodnih postopkov zoper tožečo stranko ni začel njen politični nasprotnik, ampak jih je začela zveza, ki je v skladu s francoskim zakonom z dne 29. julija 1881 o svobodi tiska (*Bulletin des Lois*, 1881, št. 637, str. 125) pooblaščen za sodni pregon rasističnih ali protisemitskih izjav ali besedil, da podlaga za preiskavo niso anonimne ovadbe, da se začeti postopki niso nanašali niti na pretekla dejstva niti na dejanja, storjena med volilno kampanjo, in da glede na dejstva, ki jih je upošteval Parlament in jih tudi tožeča stranka ne izpodbija, ni mogoče ugotoviti, da je bil očitni namen pregona tožečo stranko prikazati v slabi luči.
- 120 Tako torej v tej zadevi ni izpolnjeno nobeno od meril, opredeljenih v okviru predhodne prakse odločanja Parlamenta, zaradi katerih bi ta v preteklosti nasprotoval zahtevi za odvzem imunitete.
- 121 Parlament je torej v sklepu o odvzemu imunitete tožeči stranki pravilno navedel, da:
- „[V] tem primeru Parlament ni našel dokaza, da je šlo za *fumus persecutionis*, torej dovolj utemeljen sum, da je bil primer sprožen z namenom, da bi se škodovalo politični dejavnosti poslanca [...]"
- 122 Iz tega izhaja, da je Parlament tako glede presoje svobode izražanja kot glede obstoja morebitnega *fumus persecutionis* izpolnil obveznost skrbne in nepristranske preučitve vseh upoštevanih elementov obravnavane zadeve in da tožeča stranka ni dokazala, da je bilo kršeno načelo dobrega upravljanja.
- 123 Enako velja v zvezi z načelom enakega obravnavanja, saj tožeča stranka glede predhodne prakse odločanja Parlamenta, pojasnjene v Sporočilu št. 11/2003, ni dokazala, da je bila obravnavana drugače, kot so v primerljivih položajih po navadi obravnavani poslanci Parlamenta.
- 124 Poleg tega se tožeča stranka glede na pravno naravo Sporočila št. 11/2003, ki ni dokument Parlamenta (glej točki 107 in 108 zgoraj), ne more učinkovito sklicevati, da je Parlament s tem, da se je od njega oddaljil na zanjo nepričakovan način, kršil načelo pravne varnosti, saj je to sporočilo sestavil le generalni sekretariat Parlamenta in ga zato ni mogoče šteti za predpis v smislu zgoraj navedene sodne prakse (točka 115).
- 125 Nazadnje, glede na zgoraj navedeno izhaja, da izpodbijani akt vsebuje zadostno obrazložitev v zvezi z zgoraj navedenima točkama.
- 126 Zato je treba drugi in tretji tožbeni razlog v celoti zavriniti.

Peti tožbeni razlog: Kršitev določb Poslovnika v zvezi s postopkom, ki ima lahko za posledico prenehanje mandata poslanca

- 127 Tožeča stranka v bistvu trdi, da se lahko v francoskem pravu dejanja, zaradi katerih jo preganjajo, dodatno kaznujejo z odvzemom pasivne volilne pravice, ki privede do prenehanja mandata.
- 128 Vendar pa naj francoska vlada ne bi upoštevala postopka, določenega v členu 3(6) Poslovnika, in naj v korespondenci ne bi omenila, da lahko postopki zoper tožečo stranko povzročijo prenehanje mandata poslanca.
- 129 Tožeča stranka tudi meni, da noben organ Parlamenta ni pozval francoske vlade, naj mu poroča. Predsednik parlamenta naj bi moral odbor za pravne zadeve obvestiti o tem bistvenem dejstvu, ki bi ga ta lahko upošteval, čeprav je malo verjetno, da bo tožeča stranka obsojena na tako dodatno kazen.
- 130 Po njenem mnenju je zaradi opustitve te bistvene formalnosti poročilo pristojnega odbora neupoštevno, s tem pa je neupošteven tudi sklep o odvzemu imunitete tožeči stranki.
- 131 Parlament izpodbija te trditve.
- 132 V skladu z ustaljeno sodno prakso je poslovnik institucije Skupnosti namenjen ureditvi njenega notranjega delovanja v interesu dobrega upravljanja. Iz tega izhaja, da se fizične ali pravne osebe v podporo ničnostni tožbi ne morejo sklicevati na domnevno kršitev teh pravil, katerih namen ni zagotoviti varstvo posameznikov (sodba Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu, C-69/89, Recueil, str. I-2069, točki 49 in 50; glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 13. septembra 2007 v zadevi Common Market Fertilizers proti Komisiji, C-443/05 P, ZOdl., str. I-7209, točki 144 in 145).
- 133 Poleg tega lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso kršitev bistvene formalnosti vodi k razglasitvi ničnosti zadevne odločbe, če je dokazano, da bi bila odločba brez nje vsebinsko drugačna (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 29. oktobra 1980 v združenih zadevah van Landewyck in drugi proti Komisiji, od 209/78 do 215/78 in 218/78, Recueil, str. 3125, točka 47, in sodbo Splošnega sodišča z dne 5. aprila 2006 v zadevi Degussa proti Komisiji, T-279/02, ZOdl., str. II-897, točka 416).
- 134 V obravnavani zadevi želi tožeča stranka s prvim očitkom v bistvu doseči, da bi Splošno sodišče ugotovilo, da so francoski organi kršili obveznost, ki naj bi jo imeli na podlagi člena 3(6) Poslovnika, da morajo Parlament obvestiti o obstoju postopka, ki bi lahko povzročil prenehanje mandata tožeče stranke.
- 135 Vendar pa je treba ugotoviti, da člen 3(6) Poslovnika v tem smislu državam članicam ne nalaga nobene obveznosti.
- 136 Člen 3(6) Poslovnika dejansko določa, da če pristojni organi držav članic začnejo postopek, ki lahko povzroči prenehanje mandata poslanca, jih predsednik prosi, naj ga o stanju postopka redno obveščajo in zadevo posreduje odboru, ki je pristojen za preverjanje veljavnosti mandatov poslancev, na predlog katerega lahko Parlament sprejme ustrezno stališče.
- 137 Ta člen tako določa postopek, ki ga mora upoštevati predsednik Parlamenta, in ne države članice. Na podlagi Poslovnika Parlamenta tudi ne more biti določena nikakršna obveznost držav članic.
- 138 Prvi očitek je zato treba zavrnil.

- 139 Drugi očitok se nanaša na to, da noben organ Parlamenta, zlasti njegov predsednik, francoskim organom ni očital, da Parlamenta niso obvestili o možnosti prenehanja mandata tožeči stranki, čeprav bi predsednik pristojni odbor moral opozoriti na to opustitev, ki naj bi jo ta lahko upošteval pri sprejetju sklepa o odvzemu imunitete tožeči stranki.
- 140 Vendar pa je treba ugotoviti, da je, kot trdi Parlament, edini namen člena 3(6) Poslovnika, ki ne vsebuje pravil za zagotavljanje zaščite posameznikov, Parlamentu omogočiti obveščenost o ukrepih nacionalnih organov v postopku, ki lahko privede do prenehanja mandata poslanca in njegove morebitne zamenjave.
- 141 V tem smislu gre za določbo, katere namen je zagotoviti dobro notranje delovanje Parlamenta, zato ta določba ni bistveni element postopka odvzema imunitete poslancu.
- 142 Iz tega izhaja, da je treba tudi drugi očitok zavrni.
- 143 Zato je treba peti tožbeni razlog v celoti zavrni.

Šesti tožbeni razlog: Kršitev načela kontradiktornosti in pravice do obrambe

- 144 Tožeča stranka trdi, da to, da se pri glasovanju na plenarnem zasedanju o sklepu o odvzemu njene imunitete ni imela možnosti braniti in da je bila njena zahteva, ki jo je v zvezi s tem predložila predsedniku Evropskega parlamenta, zavrnjena, pomeni kršitev načela kontradiktornosti in pravice do obrambe.
- 145 Priznava, da člen 7(8), tretji pododstavek, Poslovnika sicer določa, da brez poseganja v člen 151 poslanec, čigar privilegiji ali imunitete so predmet primera, v razpravi nima besede.
- 146 Vseeno pa navaja ugovor nezakonitosti te določbe s sklicevanjem, da nasprotuje spoštovanju pravice do obrambe in zlasti pravice do izjave.
- 147 Prvič, v zvezi s tem trdi, da le zaradi dejstva, da se je imela na seji odbora za pravne zadeve, ki je potekala brez navzočnosti javnosti, možnost izjaviti, pri čemer vsebina poročila, ki ga je pripravil poročevalec, ni bila znana, ni mogoče šteti, da so bile spoštovane njene pravice do obrambe.
- 148 Drugič, tožeča stranka ugotavlja, da v zapisnikih sestankov odbora niso navedena imena poslancev, ki so bili dejansko prisotni na njenem zaslišanju, ampak je priložena le lista prisotnosti. Vendar pa meni, da številni poslanci, ki so se na ta list podpisali, na njenem zaslišanju niso bili več prisotni.
- 149 Tretjič, trdi, da več poslancev, ki so sodelovali pri glasovanju o poročilu, ni bilo prisotnih pri njenem zaslišanju. Vendar pa je splošno znano, da lahko pri disciplinskem, sodnem ali upravnem postopku odločajo samo tisti, ki so zadevno osebo zaslišali, kar pomeni, da morajo pri zaslišanju zadevne osebe in sprejemanju odločitev, ki se na to osebo nanašajo, sodelovati iste osebe.
- 150 Četrto, ta zavrni možnost da se izjavi naj bi bila tudi v nasprotju z večino parlamentarnih običajev in zlasti s členom 80(7) poslovnika spodnjega doma francoskega parlamenta, ki določa, da poslanec sodeluje v razpravah v okviru obravnave zahteve za odvzem imunitete, ki ga zadeva.
- 151 Petič, tožeča stranka trdi, da je Parlament poleg tega izključil vsako možnost za razpravo, s tem da je za sprejetje besedila, na katero ni bil vložen noben predlog spremembe, uporabil poenostavljeni postopek brez razprave v skladu s členom 138(2) Poslovnika. Vendar pa tožeča stranka meni, da se ta splošna določba ne more uporabljati, ker je v skladu s posebnimi določbami člena 7(8) Poslovnika, ki se uporabljajo na področju imunitete, razprava potrebna.

- 152 Šestič in nazadnje, predlogi sprejetja aktov z razpravo ali brez nje se preučijo na konferenci predsednikov političnih skupin. Vendar pa tožeča stranka meni, da samostojni poslanci v okviru te konference nimajo izvoljenega, ampak samo imenovanega predstavnika, ki nima glasovalne pravice, tako da ne more zahtevati razprave, kar je po njenem mnenju nov primer diskriminacije samostojnih poslancev, kot je diskriminacija v zadevi, ki je privedla do sodbe Splošnega sodišča z dne 2. oktobra 2001 v združenih zadevah Martinez in drugi proti Parlamentu (T-222/99, T-327/99 in T-329/99, Recueil, str. II-2823).
- 153 Pojasniti je treba, da je tožeča stranka na obravnavi navedla, da se njen tožbeni razlog nanaša le na neobstoje jamstev, ki jih omogočajo notranji postopki Parlamenta pri obravnavi zahteve za odvzem imunitete, to sta kontradiktorna razprava in spoštovanje pravice do obrambe, ni pa trdila, da so bili notranji postopki v obravnavani zadevi kršeni.
- 154 Parlament izpodbija te trditve.
- 155 Tožeča stranka v argumentaciji, kot jo je navedla na obravnavi, v bistvu zatrjuje, da je na plenarnem zasedanju želela dobiti besedo, da bi se izrekla v svojo obrambo, in da ji je bila ta pravica zavrnjena, ker je bila zaradi kombinirane uporabe določb členov 7(8) in 138(2) Poslovnika preprečena razprava in možnost, da na njej dobi besedo.
- 156 Tožeča stranka namreč meni, da je bila z uporabo člena 138(2) Poslovnika preprečena razprava, ki je določena v členu 7(8) navedenega poslovnika, in da člen 7(8) Pravilnika poslancu preprečuje da dobi besedo, kadar do take razprave pride.
- 157 Čeprav tožeča stranka priznava, da je Parlament upošteval določbe Poslovnika, pa nasprotno izpodbija zakonitost take določbe, saj meni, da je v nasprotju s spoštovanjem pravice do obrambe in načelom kontradiktornosti.
- 158 Zato je treba preučiti, prvič, ali bi na plenarnem zasedanju morala biti razprava, drugič, če je odgovor pritrjen, ali bi tožeči stranki lahko zavrnilo besedo in ali so zato določbe člena 7(8) Poslovnika v tem pogledu nezakonite, in nazadnje, tretjič, ali drugi očitki glede postopka Parlamenta vplivajo na zakonitost poteka tega postopka.
- Razprava na plenarnem zasedanju
- 159 Najprej je treba opozoriti, da tožeča stranka ne izpodbija člena 7(8) Poslovnika v delu, v katerem ta določa razpravo, ampak le v delu, v katerem določa, da zadevni poslanec med to razpravo nima besede.
- 160 Prvič, preučiti je torej treba, ali je dovoljeno uporabiti določbe člena 138(2) Poslovnika, v skladu s katerimi se na plenarnem zasedanju pri sprejemanju sklepa o odvzemu imunitete poslancu uporablja poenostavljeni postopek brez razprave in brez predlogov sprememb.
- 161 Člen 138(2) Poslovnika določa, da kadar je odbor sprejel predlog nezakonodajne resolucije in je proti njemu glasovala manj kot desetina članov, se uvrsti na dnevni red za glasovanje brez predlogov sprememb in se o njem tudi ne razpravlja, razen če Parlament na predlog konference predsednikov, zahtevo politične skupine ali najmanj štiridesetih poslancev sklene drugače.
- 162 Najprej je treba ugotoviti, tako kot trdi Parlament, da pojem „nezakonodajni predlog resolucije“ v nasprotju s pojmom „predlog zakonodajnega akta“ v smislu člena 138(1) Poslovnika vključuje pojem „predlog sklepa“ v smislu člena 7(2) Poslovnika, pri čemer tožeča stranka te razlage ne izpodbija.

- 163 Drugič, opozoriti je treba, da je v Poslovniku določeno, da je le po končani razpravi na odboru in če je proti predlogu glasovala manj kot desetina članov, postopek, ki sledi po samem poslovniku, postopek brez razprave in predlogov sprememb, določen v členu 138 Poslovnika, in to zaradi ekonomičnosti postopka.
- 164 Tretjič, poudariti je treba, da so v Poslovniku vseeno predvideni zaščitni mehanizmi, ki omogočajo razpravo na plenarnem zasedanju ne glede na izid glasovanja na odboru, in sicer na predlog konference predsednikov, zahtevo politične skupine ali najmanj štiridesetih poslancev.
- 165 Možnost razprave na plenarnem zasedanju torej ni izključena, čeprav se točka v skladu s členom 138(2) na dnevni red plenarnega zasedanja uvrsti za glasovanje brez razprave in predlogov sprememb.
- 166 Četrtrič, člen 7(8) Poslovnika ne nalaga razprave na plenarnem zasedanju, ampak samo določa način, na kakršen se razprava opravi, če do nje pride, kar v tem primeru pomeni, da je razprava omejena na razloge, ki govorijo v prid predlogu za odvzem ali priznanje imunitete ali proti njemu in da ni mogoče vlagati predlogov sprememb.
- 167 Iz tega izhaja, da te določbe nikakor ne izključujejo možnosti, da se točka, kadar je odbor sprejel predlog sklepa in je proti njemu glasovala manj kot desetina članov, na podlagi samega poslovnika vključi na dnevni red plenarnega zasedanja za glasovanje brez razprave in predlogov sprememb v skladu s členom 138(2) Poslovnika.
- 168 Člen 7(8) torej ni *lex specialis*, od katerega člen 138(2) ne bi mogel odstopati, ampak se, nasprotno, ti določbi postopkovno dopolnjujeta, da bi se olajšalo delo Parlamenta na plenarnem zasedanju, kadar je predlogu, ki ga je sprejel pristojni odbor, nasprotovala le zelo majhna manjšina poslancev ali mu ni nasprotoval noben poslanec.
- 169 Poleg tega je treba pojasniti, da je Parlament navedel, tožeča stranka pa tega ni izpodbijala, da je postopek brez razprave, določen v členu 138(2) Poslovnika, običajen postopek Parlamenta pri zahtevkih za odvzem imunitete in da razprava na plenarnem zasedanju, kot jo določa člen 7(8), poteka le izjemoma, saj je uporaba člena 138(2) Poslovnika odvisna le od izida glasovanja na pristojnem odboru.
- 170 Poleg tega je treba na eni strani ugotoviti, da je bila v obravnavani zadevi točka uvrščena na dnevni red plenarnega zasedanja za glasovanje brez predlogov sprememb in razprave, ker je odbor sprejel predlog sklepa z manj kot desetino članov, ki so glasovali proti njemu. Na drugi strani pa je treba ugotoviti, in tega tožeča stranka ne izpodbija, da se niti konferenca predsednikov, niti nobena politična skupina, niti štirideset poslancev ni izreklo za razpravo o sklepu za odvzem imunitete tožeči stranki.
- 171 Zato je treba šteti, da je Parlament upravičeno uporabil postopek brez predlogov sprememb in razprave iz člena 138 Poslovnika.
- 172 Zato je treba nazadnje opozoriti, v zvezi z delom v katerem se tožeča stranka, kljub pojasnilom v zvezi s formulacijo njenih očitkov na ustni obravnavi, še vedno sklicuje na zlorabo postopka, je treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso govorimo o zlorabi pooblastil, in zloraba postopka je samo ena oblika te zlorabe, le kadar je na podlagi objektivnih, upoštevanih in skladnih dejstev mogoče sklepati, da je bil njegov izključni ali vsaj odločilni namen doseči drugačne cilje, kot so tisti, ki se jih navaja, ali se izogniti se postopku, ki je za obravnavanje okoliščin neke zadeve posebej določen v Pogodbi (sodbi Sodišča z dne 10. marca 2005 v zadevi Španija proti Svetu, C-342/03, ZOdl., str. I-1975, točka 64, in z dne 7. septembra 2006 v zadevi Španija proti Svetu, C-310/04, ZOdl., str. I-7285, točka 69).
- 173 Ker je bila v obravnavani zadevi zadevna točka že na podlagi samega Poslovnika, v skladu z njegovim členom 138(2), uvrščena na dnevni red plenarnega zasedanja za glasovanje brez predlogov sprememb in razprave, ker je odbor sprejel predlog sklepa, s tem da je vsekakor manj kot ena desetina poslancev

glasovala proti njemu, v obravnavani zadevi ni objektivnega, upoštevnega in skladnega dejstva, na podlagi katerega bi lahko sklepali, da je bil akt sprejet za izogibanje postopku, ki bi bil za to posebej določen.

- 174 Drugič, preučiti je treba, ali, kot trdi tožeča stranka, splošna načela spoštovanja pravice do obrambe in načela kontradiktornosti kljub pravilnosti postopka Parlamenta nasprotujejo postopkovnemu mehanizmu sprejemanja sklepa o odvzemu imunitete poslancu, kot je določen v Poslovniku Parlamenta.
- 175 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso spoštovanje pravice do obrambe in zlasti do izjave v vsakem postopku, ki se uvede zoper osebo in v okviru katerega je mogoče sprejeti akt, s katerim se posega v njen položaj, temeljno načelo prava Unije in mora biti zagotovljeno tudi, če ni nobenih pravil, ki urejajo zadevni postopek (sodba Sodišča z dne 9. novembra 2006 v zadevi Komisija proti De Bry, C-344/05 P, ZOdl., str. I-10915, točka 37, in sodba Splošnega sodišča z dne 14. oktobra 2009 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu, T-390/08, ZOdl., str. II-3967, točka 91). To načelo je sicer določeno v členu 41(2)(a) Listine o temeljnih pravicah.
- 176 Na podlagi tega načela mora biti zadevni osebi pred izdajo odločbe, ki jo zadeva, omogočeno, da učinkovito predstavi svoje stališče glede resničnosti in upoštevnosti dejstev in okoliščin, na podlagi katerih je bila navedena odločba sprejeta (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 15. julija 1970 v zadevi Buchler proti Komisiji, C-44/69, Recueil, str. 733, točka 9, in z dne 3. oktobra 2000 v zadevi Industrie des poudres sphériques proti Svetu, C-458/98 P, Recueil, str. I-8147, točka 99).
- 177 Iz tega izhaja, da v skladu s temi načeli na podlagi dejstev in okoliščin ni mogoče sprejeti sklepa, ne da bi se zadevni osebi prej omogočilo, da učinkovito predstavi svoje stališče.
- 178 Vendar pa pravica do izjave ne pomeni nujno javne razprave v vsakem postopku, ki se uvede zoper osebo in v okviru katerega je mogoče sprejeti akt, s katerim se posega v njen položaj.
- 179 Spoštovanje pravice do obrambe in načela kontradiktornosti zato ne pomeni, da je nujno potrebna razprava na plenarnem zasedanju, preden Parlament sprejme sklep o odvzemu imunitete poslancu.
- 180 Tožeča stranka v preostalem ni dokazala niti da tako načelo večinoma prevladuje v pravu držav članic niti da prevladuje v francoskem pravu.
- 181 Parlament je na obravnavi namreč trdil, česar tožeča stranka ni izpodbijala, da v Franciji od leta 1995 sklepe o odvzemu imunitete poslancu doma parlamenta, katerega član je poslanec, sprejema kolegij tega doma in nič več parlament na plenarnem zasedanju.
- 182 Nasprotno pa je treba upoštevati člen 7(3) Poslovnika, ki določa, da ima zadevni poslanec, na katerega se nanaša predlog za odvzem imunitete, možnost zagovora in da lahko predloži vse dokumente ali druge pisne dokaze, ki se mu zdijo pomembni. Poleg tega ga lahko zastopa drug poslanec.
- 183 Zadevna oseba ima tako v okviru postopka, ki ga je določil Parlament, za obravnavo zahtev za odvzem imunitete poslancem zadostna jamstva z vidika pravice do obrambe in načela kontradiktornosti.
- 184 Tožeča stranka zato napačno navaja, da načelo spoštovanja pravice do obrambe in načelo kontradiktornosti nasprotujeta veljavnemu postopkovnemu mehanizmu Parlamenta, ki ga člena 7 in 138 Poslovnika določata za obravnavo zahtev za odvzem imunitete.
- 185 Poleg tega je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija tega, da je bila zaslišana pred odborom za pravne zadeve, preden je ta sprejel predlog sklepa.

186 Tožeča stranka tudi ni navedla, glede katerih dejstev in okoliščin, ki sta jih upoštevala odbor za pravne zadeve ali Parlament, ni mogla predstaviti svojega stališča pred sprejetjem sklepa o odvzemu njene imunitete.

187 Poleg tega iz obrazložitve sklepa o odvzemu imunitete tožeči stranki izhaja, da je Parlament odgovoril na glavni trditvi tožeče stranke, na kateri se znova sklicuje pred Splošnim sodiščem, in sicer da je tako ravnala pri opravljanju svojih nalog in da gre za *fumus persecutionis*, ki upravičuje, da se ji imuniteta ne odvzame.

188 Zato je treba šteti, da tožeča stranka v obravnavani zadevi ni dokazala, da sta bila kršena njena pravica do obrambe ali načelo kontradiktornosti.

– Pravica poslanca, da dobi besedo v razpravi, ki jo določa člen 7(8) Poslovnika

189 Ob upoštevanju zgornjih navedb je treba utemeljitev tožeče stranke, da je to, da na razpravi na plenarnem zasedanju o sprejetju sklepa o odvzemu njene imunitete ni imela pravice do besede, v nasprotju s spoštovanjem pravice do obrambe in načela kontradiktornosti, šteti za neupoštevno.

190 Čeprav je namreč v skladu s členom 138(2) Poslovnika mogoče predlog sklepa za odvzem imunitete poslancu uvrstiti na dnevni red plenarnega zasedanja za glasovanje brez predlogov sprememb in razprave, pa očitak, da je to, da na taki razpravi ni imela pravice do besede, nezakonito, ni upošteven.

191 Iz tega tudi izhaja, da v takih okoliščinah ge. A., ki je predsedovala plenarnemu zasedanju, ni mogoče očitati, da tožeči stranki pri razpravi o odvzemu njene imunitete ni dala besede, saj razprava ni bila predvidena.

– Drugi očitki tožeče stranke glede poteka postopka

192 Kar zadeva očitak, da je razprava na pristojnem odboru potekala brez navzočnosti javnosti, je treba ugotoviti, da je to v skladu s členom 103(4) Poslovnika, ki določa, da se ta postopek vedno uporablja pri obravnavi zahtev za odvzem imunitete, zato da se zaščitita zadevni poslanec in zaupnost razprav, kot to izhaja iz člena 7(11) Poslovnika.

193 Tožeča stranka zato z vidika običajne obravnave poslancev v Parlamentu v podobnih okoliščinah ni bila drugače ali posebej obravnavana.

194 Kar zadeva očitak, da je razprava na pristojnem odboru potekala, preden se je tožeča stranka seznanila z vsebino osnutka poročila, kar ji je onemogočilo ustrezno obrambo, je treba opozoriti, da tožeča stranka ni dokazala, da je osnutek poročila ob njenem zaslišanju 26. januarja 2011 že obstajal in da so bili člani pristojnega odbora z njim predhodno seznanjeni, ona pa ne.

195 V zvezi s tem je treba vsekakor opozoriti, da tožeča stranka ni navedla o katerih dejstvih in okoliščinah, ki naj bi jih upoštevala odbor za pravne zadeve ali Parlament, se pred sprejetjem sklepa o odvzemu njene imunitete ni mogla izjaviti.

196 Torej je treba ta očitak zavriniti.

197 Kar zadeva očitak, da poslanci, ki so sodelovali na razpravi na odboru, niso bili isti kot poslanci, ki so tam glasovali, je treba šteti, prvič, da je Parlament upravičeno trdil, in tega tožeča stranka ni izpodbijala, da se z nobeno določbo ali notranjim pravilom ne zahteva, da mora biti sestava odbora pri razpravi in glasovanju enaka, če je zagotovljena sklepčnost, kar je utemeljeno s tem, da ne gre za akte, ki bi jih poslanci sprejemali posamično, ampak za akte parlamentarnega odbora.

- 198 Drugič, opozoriti je treba, da se po postopku, ki ga je določil Parlament, zahteva za odvzem imunitete poslancu pošlje pristojnemu odboru, ki potem tega poslanca zasliši. Nato član odbora, imenovan za poročevalca, sestavi poročilo, ki mu je priložen predlog sklepa. To poročilo s priloženim predlogom sklepa se nato predloži članom odbora v glasovanje.
- 199 Vendar pa tožeča stranka ni dokazala, da v obravnavanem primeru ta postopek ni bil upoštevan.
- 200 Poleg tega je treba poudariti, da so v predlogu sklepa, predloženem odboru v glasovanje, predstavljeni razlogi, zaradi katerih je Parlament menil, da tožeča stranka kot poslanec Parlamenta ni ravnala v okviru svojih nalog in da *fumus persecutionis* ni bil dokazan.
- 201 Poleg tega je treba znova opozoriti, da tožeča stranka ni navedla, o katerih dejstvih in okoliščinah, ki naj bi jih pri glasovanju upoštevali člani odbora za pravne zadeve, se ni mogla izjaviti.
- 202 Tretjič in nazadnje, ker gre za akt Parlamenta, ki ima politično naravo (glej točko 59 zgoraj), ni mogoče ugotoviti vzporednic s pravili, ki urejajo disciplinske ali sodne postopke, kar zadeva sestavo organa, ki je pristojen za odločanje o navedenih postopkih.
- 203 Očitek je treba zato zavrni.
- 204 Kar zadeva očitek, ki se nanaša na postopkovne razlike glede na francosko pravo, tudi če bi bile dokazane (glej točko 181 zgoraj), je treba ugotoviti, da je neupošteven, saj se v obravnavani zadevi ne uporablja postopek za sprejemanje sklepa, ki ga določa francosko pravo, ampak postopek, ki ga določa Poslovník.
- 205 Ta očitek je zato treba zavrni.
- 206 Šesti tožbeni razlog je zato treba v celoti zavrni, kar velja tudi za ugovor zakonitosti člena 7(8), tretji pododstavek, Poslovníka.
- 207 Zato je treba zavrni ničnostno tožbo v zadevi T-346/11 v zvezi z odvzemanjem imunitete tožeči stranki.

Odškodninska tožba v zadevi T-346/11 v zvezi z odvzemanjem imunitete

- 208 Tožeča stranka se v tožbi navaja le en predlog, ki se nanaša na zahtevo za dodelitev odškodnine.
- 209 Parlament to zahtevo izpodbija.
- 210 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU zaradi nezakonitega ravnanja njenih organov izpolnjen niz pogojev, in sicer nezakonitost ravnanja, očitane institucijam, resničnost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in navedeno škodo (glej zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Gollnisch proti Parlamentu, točka 90 in navedena sodna praksa).
- 211 Ti trije pogoji za uveljavljanje odgovornosti Skupnosti so kumulativni (sodba Sodišča z dne 9. septembra 1999 v zadevi Lucaccioni proti Komisiji, C-257/98 P, Recueil, str. I-5251, točka 14, in sodba Splošnega sodišča z dne 6. decembra 2001 v zadevi Emesa Sugar proti Svetu, T-43/98, Recueil, str. II-3519, točka 59). Tako neizpolnjevanje enega od teh pogojev zadostuje za zavrnitev odškodninske tožbe (sodba Splošnega sodišča z dne 17. decembra 2003 v zadevi DLD Trading proti Svetu, T-146/01, Recueil, str. II-6005, točka 74).

212 Ker v obravnavani zadevi pogoj nezakonitosti ravnanja, ki se očita Parlamentu, ni izpolnjen, njegov sklep o odvzemu imunitete tožeči stranki ni nezakonit (glej točko 207 zgoraj), zato na podlagi člena 340, drugi odstavek, PDEU odgovornosti te institucije ni mogoče uveljavljati, odškodninsko tožbo pa je treba zavriniti.

Ničnostna tožba in odškodninska tožba v zadevi T-347/11 v zvezi z zavrnitvijo zaščite imunitete tožeči stranki

213 Tožeča stranka v podporo ničnostni tožbi, vloženi zoper sklep Parlamenta o zavrnitvi zaščite njene imunitete, navaja šest tožbenih razlogov, podobnih tožbenim razlogom, ki jih je navedla v okviru zadeve T-346/11.

214 Prvič, kršitev točke 9 Protokola, drugič, poseganje v „ustaljeno prakso“ odbora za pravne zadeve Parlamenta, tretjič, kršitev načel pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo, četrtrič, poseganje v neodvisnost poslanca, petič, kršitev določb člena 3(4), drugi pododstavek, Poslovnika v zvezi s postopkom, ki ima lahko za posledico prenehanje mandata poslanca, in šestič, kršitev načela kontradiktornosti in pravice do obrambe.

215 Tožeča stranka poleg tega v tožbi navaja odškodninski zahtevek.

216 Parlament v bistvu hkrati navaja, da je tožba nedopustna, saj naj bi bil sklep o zaščiti imunitete le mnenje, ki ne more spremeniti pravnega položaja zadevne stranke, pri čemer se sklicuje na sodno prakso, ki izhaja iz zgoraj v točki 34 navedene sodbe Marra (točka 44), in da tožeča stranka nima pravnega interesa, saj je sklep o odvzemu njene imunitete sprejel skupaj s sklepom o zavrnitvi zaščite njene imunitete v okviru te tožbe.

217 Parlament poleg tega izpodbija trditve tožeče stranke ter predlaga zavrnitev tožbenih razlogov, ki jih je ta navedla v podporo ničnostni tožbi, in odškodninskega zahtevka iz podobnih razlogov, kot so razlogi, ki jih je navedel v okviru zadeve T-346/11.

218 Kot je priznано z ustaljeno sodno prakso, morata predmet postopka – kakor je bil opredeljen v tožbi, s katero se je začel postopek, in pravni interes obstati do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar pomeni, da ima lahko stranka, ki je vložila tožbo, zaradi izida tožbe koristi (sodba Sodišča z dne 7. junija 2007 v zadevi Wunenburger proti Komisiji, C-362/05 P, ZOdl., str. I-4333, točka 42, in sodba Splošnega sodišča z dne 24. septembra 2008 v zadevi Reliance Industries proti Svetu in Komisiji, T-45/06, ZOdl., str. II-2399, točka 35).

219 Če se tožba, usmerjena zoper sklep o odvzemu imunitete, zavrne (glej točko 207 zgoraj), je treba šteti, da tožeča stranka ne bi mogla imeti koristi od sodbe o zakonitosti sklepa Parlamenta o zavrnitvi zaščite njene imunitete.

220 Čeprav bi bil sklep o zavrnitvi zaščite imunitete tožeče stranke zavrnjen, kar pa ni verjetno, ker so tožbeni razlogi podobni tožbenim razlogom, ki so bili, kar zadeva sklep o odvzemu imunitete, predhodno zavrnjeni, namreč ničnostna sodba ne bi vplivala na pravni položaj tožeče stranke, saj bi ta že bila brez imunitete in je zato Parlament ne bi mogel hkrati zaščititi.

221 Zato o ničnostni tožbi v zadevi T-347/11 o sklepu Parlamenta o zavrnitvi zaščite imunitete tožeče stranke ni več treba odločati.

222 Kar zadeva odškodninsko tožbo je treba v zvezi s pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije iz točke 210 zgoraj ugotoviti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso obstoj vzročne zveze izpolnjen, če obstaja neposredna vzročna povezava med kršitvijo zadevne institucije in navedeno škodo, pri čemer mora to povezavo dokazati tožeča stranka. Unija lahko odgovarja le za škodo, ki dovolj neposredno

izhaja iz napačnega ravnanja zadevne institucije, kar pomeni, da mora biti to ravnanje odločilni vzrok za škodo. Nasprotno pa ni naloga Unije, da popravi vsako, tudi nepomembno škodljivo posledico ravnanja svojih organov (glej zgoraj v točki 58 navedeno sodbo Gollnisch proti Parlamentu, točka 110 in navedena sodna praksa).

- 223 Ker je v obravnavani zadevi Parlament lahko ugotovil le, da ni več treba odločati o zahtevi za zaščito imunitete tožeče stranke, saj mu je bila predložena zahteva za odvzem imunitete tožeči stranki, je treba ugotoviti, da bi tožeči stranki škodo lahko povzročil le sklep o tej zahtevi in da bi bilo le na tej podlagi mogoče uveljavljati odgovornost Parlamenta, če bi bil ta sklep nezakonit, kar pa ni bilo tako (glej točko 212 zgoraj).
- 224 Iz tega je mogoče sklepati, da nikakor ni mogoče dokazati vzročne zveze med domnevno nepremoženjsko škodo, ki jo zatrjuje tožeča stranka, in nezakonitostjo, ki jo ta očita sklepu Parlamenta o zavrnitvi zaščite njene imunitete.
- 225 Torej je treba odškodninsko tožbo zavrniti.

Stroški

- 226 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili priglašeni.
- 227 Člen 87(6) Poslovnika določa, da o stroških, če se postopek ustavi, odloči Splošno sodišče po lastni presoji.
- 228 Ker tožeča stranka v zadevi T-346/11 in odškodninski tožbi v zadevi T-347/11 ni uspela, se ji v skladu s predlogi Parlamenta naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajočasne odredbe.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

- 1. Ničnostna in odškodninska tožba v zadevi T-346/11 se zavrneta.**
- 2. Postopek v zvezi s tožbo za razglasitev ničnosti v zadevi T-347/11 se ustavi.**
- 3. Odškodninska tožba v zadevi T-347/11 se zavrne.**
- 4. Brunu Gollnischu se naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajočasne odredbe v združenih zadevah T-346/11 in T-347/11.**

Azizi

Frimodt Nielsen

Kančeva

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 17. januarja 2013.

Podpisi

Kazalo

Pravni okvir	1
Protokol o privilegijih in imunitetah	1
Poslovník Parlamenta	2
Dejansko stanje	5
Postopek in predlogi strank	7
Pravo	8
Uvodne ugotovitve	8
Poslanska imuniteta, ki jo določa Protokol	8
Razlikovanje med odvzemom in zaščito imunitete v smislu Protokola	9
Izvajanje pravice do pravnega sredstva in obseg nadzora Splošnega sodišča v tem okviru	10
Ničnostna tožba v zadevi T-346/11 v zvezi z odvzemom imunitete tožeči stranki	11
Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 9 Protokola in četrti tožbeni razlog: poseganje v neodvisnost poslanca	11
Drugi in tretji tožbeni razlog: kršitev „ustaljene sodne prakse“ odbora za pravne zadeve Parlamenta glede svobode govora in fumus persecutionis na eni strani ter kršitev načel pravne varnosti, varstva zaupanja v pravo in enakega obravnavanja na drugi strani	14
– Pravna narava Sporočila št. 11/2003 in nadzor Splošnega sodišča	15
– Izpodbijani akt	17
Peti tožbeni razlog: Kršitev določb Poslovnika v zvezi s postopkom, ki ima lahko za posledico prenehanje mandata poslanca	19
Šesti tožbeni razlog: Kršitev načela kontradiktornosti in pravice do obrambe	20
– Razprava na plenarnem zasedanju	21
– Pravica poslanca, da dobi besedo v razpravi, ki jo določa člen 7(8) Poslovnika	24
– Drugi očitki tožeče stranke glede poteka postopka	24
Odškodninska tožba v zadevi T-346/11 v zvezi z odvzemom imunitete	25
Ničnostna tožba in odškodninska tožba v zadevi T-347/11 v zvezi z zavrnitvijo zaščite imunitete tožeči stranki	26
Stroški	27